

EEVA KIVINIEMI

Ahne

KATI BERG
TUTKII

 SAGA
EGMONT

Ahne

Eeva Kiviniemi

Ahne

SAGA Egmont

Ahne

Cover image: Midjourney

Copyright ©2021, 2024 Eeva Kiviniemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727210858

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Tuomakselle, joka kuulee tekstin rytmin ja näkee tasot

*Ellalle, jonka kanssa harrastamme lyhytelokuvien
käsikirjoittamista puhelimessa*

Bibille ja Fluffylle, jotka hallitsevat draaman kaaren

Joen rannan suuret lehmukset
Kirjaston portaiden ihmiset
Kadunmiehet kaljakasseineen
Ne kaikki kuuluu tänne
Ne kaikki kuuluu tänne tietenkin

Kun illat pimenee ja ilma viilenee
Tämän kaupungin
Tällä ja toisella puolella
Kun valo vähenee ja varjot pitenee
Tämä kaupunki
Näyttää parhaat puolensa
Parhaat puolensa

Katkelmia Mosaiikkisiiven kappaleesta "Oodi"

– 17.9.2018 klo 6.55 –

Hiekka rahisee tossujen alla. Aurajoen rantoja hyväilevä Halisten lenkkipolku on varhain syyskuun aamuna maalauksellisen kaunis. Maidonvalkoista usvaa leijuu huntuna joen yllä ja maaston notkelmissa. Koroisten piispanistuimen raunioiden yllä hohtaa valkeita riekaleita, kuin enkelin siipiä. Kookas, valkoinen risti piirtyy terävästi taivasta vasten.

Läpikuultava hämäre alkää väistyä. Kello on 6.55.

”Maailma näyttää ihan vastasyntyneeltä! Ja ilma on ihanan raikasta. Mennään hei vetään vielä Kuuvuoren portaat pari kertaa ylös!” Sini pyytää.

Hilla olisi jo valmis kaartamaan takaisin Ylioppilaskylään ja lämpimään suihkuun.

”Jos joku toinen kerta. En oo varma, riittääkö mun kunto just nyt sellasiin spurtteihin. Sitäpaitsi puurappuset voi olla märkiä ja liukkaita yön jäljiltä. Se voi olla vaarallista.”

”Älä nyt hei, hyvinhän sulla kulkee. Aurinkokin nousee vajaan 10 minuutin kuluttua. Mä tsekkasin sen, kello 7.03. Kyllä me pärjätään. Tuu nyt, saadaan kunnan endorfiinitankkaus!”

”Mulla ois kyllä luento kimpiltä ja pitäis viimeistellä yks essee ennen sitä”, Hilla epäröi.

”Just siks sun on hyvä treenata nyt. Saat kirjojushommat tehtyä puolta nopeammin, kun on happea veressä. Sitäpaitsi portaissa ei oo tähän aikaa sellasta ruuhkaa kuin yleensä. Siellähän tarvii melkein jonotusnumeron!” Sini taivuttelee.

Hilla antaa periksi ja naiset juoksevat Kuuvuorelle. He puikkelehtivat Ylioppilaskylän läpi, hölkkäävät Katariinan hautausmaan kiviaidan viertä, Nummen koulun ja läheisen urheilukentän ohi Kuuvuoren kuntoportaiden alkupäähän.

”Ihan mahtavaa, täällä ei tosiaan oo ketään”, Hillakin innostuu ja hörppää vettä pullosta. ”Nyt mennään! Kaks kertaa täysillä!”

Naiset lähtevät pinkomaan portaita ylös. Vähän ennen puoltaväliä Sini pysähtyy äkkiä. Hilla törmää häneen ja horjahtaa pahasti. Hän saa juuri ja juuri tarrattua kaiteesta kiinni.

”Hei, älä tee tollee! Mä melkein kaaduinkin. Mikä sulle oikein tuli?”

”Sori, ei ollu tarkotus. Mutta kato tohon tasanteelle. Mikä siellä oikein on? Joku ihme kasa?” Sini huohottaa.

”En mä erota kunnolla. Mulla ei oo piilareita.”

Naiset kiipeävät viimeiset rappuset ylös. Vähitellen molempien katse tarkentuu ja askel hidastuu. Puolivälin tasanteella makaa nainen.

”Osaatsä antaa ensiapua? Mä soitan nyt hätänumeroon!”, Sini huutaa.

Hilla koskettaa naisen kaulaa kokeillakseen pulssia, mutta kavahtaa ihon kylmyyttä.

”Sini, soita suoraan poliisille. Ei tässä taida enää ambulanssista olla apua”, hän sanoo ja valahtaa kauhuissaan portaille.

Kun partioauto ajaa Kuuvuoren näköalapaikalle, Sini on valmiina odottamassa ja neuvoo poliisit portaisiin.

Sini kertoo asiallisesti, miten he rappusia ylös juostessaan melkein törmäsivät ihmiseen, joka makasi tasanteella vatsallaan luonnottomassa asennossa. He eivät ole koskeneet mihinkään, paitsi Hilla ehkä vähän, kun yritti antaa ensiapua.

Naiset palelevat ohuissa juoksutrikoissaan. Hillan hampaat kalisevat ja katse harhailee. Hän näyttää olevan sokissa. Toinen poliiseista hakee heille autosta pari huopaa ja alkaa kirjata henkilötietoja ylös.

Rappusiin ehtinyt poliisi on juuri kääntämässä naista ja hätkähtää, kun huomaa puuhun imeytyneen veren.

”Tuutko Lahtinen vähän katsomaan? Tämä lenkkeilijä ei taidakaan olla kompuroinut portaissa.”

”Miten niin ei ole? Onhan täällä katuvalot yöllä, mutta on se silti vähän rskibisnes vetää rappusia pimeässä ylös ja alas. Helposti siinä liukastuu. Mä käyn itsekin täällä usein treenaamassa ja tiedän.”

Poliisi ei sano mitään, vaan osoittaa naisen selkää.

”Tätä juoksijaa on kuitenkin tuikattu puukolla, ja aika monta kertaa vielä. Veri on valunut vatsan alle ja imeytynyt rappusiin. Niin että nyt on parempi soittaa Wahlströmille saman tien. Tänne tarvitaan koko orkesteri paikalle. Me voidaan aloittaa eristämällä rikospaikka. Sellainen tästä nyt tuli.”

– 5.9.2018 klo 12.20 –

Kati Berg istuu kahvila Siriuksessa Turun pääkirjastossa. Hän on valinnut paikan penkiltä seinän viereltä ja kasaa selkensä taakse tyyntyä.

Teetä jäähdytellessään hän katselee seinille kiinnitettyjä, pronssiin ja rautaan valettuja lapasia ja hansikkaita. Teokset koskettavat häntä joka kerta. Kati muistelee lukeneensa, että taiteilija Merja Pitkänen on käyttänyt materiaalina kaupunkilaisten kadottamia vaatteita. Yhdellä ikkunalaudalla on saapasparikin. Onneksi uutta pääkirjastoa rakennettaessa käytettiin prosentti kustannuksista taiteeseen, Kati ajattelee tyytyväisenä.

Hän odottaa Elise Suonsivua, Ellenin äitiä, joka on erikoiskirjastonhoitajana Kauno&Taide-tiimissä. Elise oli kuulostanut hämmästyneeltä, kun Kati oli kysynyt, voisiko hän vielä jatkaa huoneensa vuokrasopimusta. Huone on vapaa, koska Ellenin tutkimus on saanut jatkorahoituksen ja hän asuu

Berliinissä vielä puoli vuotta. Elise ehdotti treffejä Siriukseen, ja Katia hermostuttaa.

Kati ja Elise ovat opiskelleet yhdessä ja tunteneet toisensa kymmeniä vuosia. Elisen pääaine oli taidehistoria, ja hän opiskeli sivuaineena kotimaista kirjallisuutta. Heillä oli tapana luuhata yhdessä yliopiston kuppilassa, osakunnissa ja Kårenin keikoilla. Viime vuosina yhteyttä on kuitenkin pidetty harvakseltaan.

”Moi Kati, sori, että oon myöhässä. Hirveä hädellä töissä. Haen vielä ruokaa, oota hetki!” Elise huikkaa ja asettuu jonon päähän.

Kati käyttää muutamat minuutit miettiäkseen, miten sanansa asettaisi. Hän haluaisi purkaa hankalaa tilannettaan aviomiehensä Pertin kanssa, mutta muistuttaa itseään, että on oltava diplomaattinen. Myös Elise ja Pertti tuntevat toisensa yliopistolta.

”Huh! Ihanaa saada ruokaa. Mulla ei sitten ole paljon aikaa, pitää olla neuvonnassa tasan 25 minsan päästä”, Elise huokaa laskiessaan tarjottimensa pöydälle. Lautasella höyryää kasvislasagne, josta Sirius on kuuluisa.

”Mutta sä haluaisit siis jatkaa asumista Ellenin huoneessa. Eihän siinä mitään, voin toki tehdä uuden sopparin puoleksi vuodeksi. Tota... mun on kyl nyt ihan pakko kysyä, mitä ihmettä sulla on meneillään? Tarkotan, että eikös Perttikin ole ollut jo ainakin pari viikkoa maisemissa? Mä näin sitä ohimennen tossa Humalistonkadulla.”

Elisen silmät vilkkuvat tutusti ja Kati tuntee taas vanhan lämpimän ystävyysvirittävän heidän välilleen. Opiskeluaikoina he jakoivat kaiken: ihastukset ja sydänsurut,

pieleen menneet treffit ja tentit, viimeiseen iltaan jääneet seminaariesitelmät ja gradun tekemisen tuskan.

Ja voi hyvänen aika sitä juhlimista! Kati muistaa kateellisena, että Elise kesti alkoholia paljon paremmin kuin hän. Kun Kati alkoi jo nuokkua, Elise alkoi vasta kiihdyttää vauhtia ja kerätä porukkaa jatkoille milloin kenenkin luokse. Siihen aikaan valomerkki tuli viimeistään yhdeltä yöllä.

”Joo, no, onhan tää vähän kummallinen tilanne. Pertti tulikin Amazonilta kotiin monta viikkoa aikaisemmin kuin piti ja asuu nyt hotellissa. Kotitalo vapautuu kyllä pian, mutta en haluaisi muuttaa sinne takaisin. Tuntuu, että tarvitsen aikaa ja tilaa miettiä”, Kati selittelee.

Elisen haarukka pysähtyy lautasen ylle ja hän katsoo Katia tiiviisti silmiin. Kati tuntee, miten hänen kasvoilleen leviää puna.

”Ette kai te ole eroamassa? Ettehän te voi! Te olitte niin ihana pari jo sillon opiskeluaikoina. Ette koskaan edes riidelleet. Pertti nyt ei kyllä varmaan edes osaisi, vaikea kuvitella häntä huutamassa pää punaisena!”, Elise naurahtaa.

”Mutta oikeesti, teidän välissä oli vaan sellasta liimaa, että kuvittelin teidän olevan ikuisesti yhdessä. Onko sulla Kati joku toinen?”

Kati hätkähtää Elisen häpeilemätöntä kysymystä, mutta muistaa sitten, että sellainenhan ystävä on aina ollut. Mutkaton ja suora, mutta myös ehdottoman luotettava.

Kati alkaa kertoa siitä illasta, kun Pertti oli tullut yllättäen kotiin tutkimusmatkaltaan Amazonin sademetsästä. Miten aviomies oli järkyttynyt, kun oli avannut kotitalonsa oven ja törmännyt aivan vieraaseen perheeseen, joka oli syönyt iltapalaa hänen keittiössään. Kumpikaan Katin ja Pertin lapsista ei ollut kertonut isälleen, että äiti oli asunut kesän kommuunissa.

”Meillä oli sinä iltana kimppakämpässä juhlat ja Pertti säntäsi sitten sinne. Hän oli lievästi sanoen tyrmistynyt. Kyllä hän sitten siitä rauhoittui, kun sai vähän syötävää ja olutta. Hän jopa istui meidän kanssa tunnin verran ja lähti sitten hotelliin nukkumaan aikaeroa pois.”

Kati muistaa vavahtaen riitaa, joka heillä oli ollut seuraavana päivänä Pertin hotellihuoneessa. Hän ei halua paljastaa Eliselle, että kyllä rauhallinen Perttikin osaa raivota ja sivaltaa ilkeästi. Vihaa lietsoi totaalinen nöyryytys, jonka mies oli kokenut.

”No, kyllä minäkin varmaan hermostuisin, jos joku ihan vieras ihminen asuisi mun kotona enkä tietäisi siitä. Miksi ihmeessä sä et kertonut Pertille?” Elise kummastelee.

”Totta puhuen en itsekään oikein tiedä. Se ei vaan jotenkin tuntunut tärkeältä. Siirsin ja siirsin kertomista, ja siten Pertti yhtäkkiä jo tulikin takaisin”, Kati huokaa.

Elise katsoo Katia pitkään.

”Mitä sä et nyt kerro mulle, Kati? Keitä siellä juhlissa oikein oli?” Elise tivaa.

”Oothan sä varmaan kuullut, että sotkeennuin kesällä yhden murhatutkimuksen selvittelyyn. Se oli just se ilta, kun syyllinen oli tunnustanut. Pitihän sitä vähän juhlistaa. Siellä oli kämppisten lisäksi poliiseja, siis Millan työkavereita ja sitten joitakin... tota noin... ihmisiä, joihin tutustuin työllisyyskurssilla viime kesänä. Taneli ja sitte yks Nalle”, Kati sanoo vältellen.

Elise on kuunnellut Katia aivan hiljaa. Kati päättää kertoa vielä hiukan Nallesta.

”Kesän aikana jotenkin vaan tajusin, miten tylsäksi ja ankeaksi Pertin ja mun liitto on muuttunut. Työllisyyskurssilla tutustuin Nalleen, tai siis Niilo Pulkkiseen, joka on opiskellut

tähtitiedettä ja fysiikkaa, mutta on edelleen varttia vaille maisteri. Meistä tuli Nallen kanssa tosi hyvät ystävät, eikä mulla ole ikinä ollut yhtä hauskaa kesää. Vaikka oltiin umpitylsällä työllisyyskurssilla, mieti!”

Kati sanoo hiljaa, että kaipaasi samanlaista iloa myös avioliittoonsa. Pahinta on, että he eivät enää keskustele Pertin kanssa, tai jos joskus niin käykin, toisen repliikit osaa ennustaa jo etukäteen.

Elise alkaa kiusoitella häntä ja kärttää kertomaan kaiken. Kai taustalla nyt on jotain muutakin kuin pelkkää kaveruutta?

Kati tuijottaa Eliseä hölmistyneenä. Ovathan he Nallen kanssa pitäneet yhteyttä kurssin jälkeenkin, mutta sillä tavalla kun ystävät tekevät.

”Ollaan me käyty keikalla Logomossa ja parissa baarissa. Nallella on vanha moottoripyörä, ja ollaan ajeltu sillä Paraisilla. Yks ilta istuttiin meren rannalla kalliolla, oli ihan pimeää ja Nalle kertoi mulle tähdistä”, Kati kuvailee.

”Oi, miten romanttista! Onko Pertti muuten mustasukkainen?” Elise kysyy viattomasti.

”Ei todellakaan. Ei ole koskaan ollut. Mutta hän pelkää naurunalaiseksi joutumista. Hän on ehkä vähän tosikko ja haluaa pitää julkisivun kunnossa”, Kati paljastaa.

”Nalle taas on yli seitsemän vuotta mua nuorempi ja liikkunut rockpiireissä. Mä oon ymmärtänyt, että sillä on ollut naisia vähän joka sormelle. Ei tällainen yli viiskymppinen historiantutkijatätsykkä sellasta tyyppiä kiinnosta”, Kati vähättelee.

”Sitäpaitsi haluan itsekin selvitellä ajatuksiani sen suhteen, missä jamassa oma avioliittoni on. En kaipaakaan muita vakavia

ihmissuhteita sotkemaan tätä soppaa lisää! Mutta hyviä kavereita ei ole koskaan liikaa”, Kati vakuuttelee.

”No sitten on varmaan ihan hyvä, että asut Ellenin huoneessa ja mietit rauhassa teidän tilannetta. Teen paperit valmiiksi ja tuun joku ilta käymään. Allekirjoitetaan ne sitten. Apua, oon jo kolme minuuttia myöhässä, kollega tappaa mut tästä hyvästä! Pakko juosta. Nähdään!”

Elise vie tarjottimensa telineeseen ja vilkuttaa Katille harppoessaan kirjaston vanhan puolen neuvontaa kohti.

Kati ei mene suoraan kotiin, vaan kävelee Aurajoen vartta kirjastolta Suomen Joutsenelle asti. Hän muistelee värähtäen rajua riitaa, joka hänellä ja Pertillä oli ollut hotellissa. He eivät olleet koskaan riidelleet sillä tavalla.

Pertti oli huutanut Katille, että tämä oli vastuuton ja lapsellinen hupakko eikä osannut ajatella kuin itseään. Kati piehtaroi jossain trendikkäässä ikäkriisissään ja luovutti heidän kotinsa vieraille ihmisille. Vuokralaiset olisivat voineet varastaa kaiken arvokkaan ja hajottaa paikat!

Sitäpaitsi talo on Pertin nimissä, joten vuokrasopimukseen olisi tarvittu hänen allekirjoituksensa. Miten Kati sen hoiti, väärensikö ehkä? Pertti voisi helposti riitauttaa sopimuksen.

”Se vuokrasopimus on mitätön! Otat nyt puhelimen käteen ja soitat niille ihmisille. Sanot, että lähtevät niin nopeasti kuin pystyvät! Sitten me muutamme sinne takaisin. Yhdessä. Ja sinä alat käyttäytyä niin kuin normaalit yli viisikymmentävuotiaat ihmiset käyttäytyvät. Tämä hippihörhöily loppuu nyt!”

Kati oli kuunnellut tyrmistyneenä. Miten Pertti saattoi puhua tuolla tavalla? Pitkö mies häntä lapsena, jota voi holhota ja

komentaa? Oliko hän Pertin omaisuutta? Katista oli tuntunut, että hän ei nähtävästi tunne lainkaan omaa aviomiestään.

Raivo oli jäädyttänyt hänen tunteensa teräväreunaiseksi lohkareeksi, josta irtosi jokaisen lauseen mukana valtavia jääkimpaleita.

”Minä en muuta takaisin kotiin. En nyt. En sinun kanssasi. Tarvitsen aikaa itselleni. Saat käydä itse kaupassa ja keittää perunasi!” Kati oli kivahtanut.

Pertti oli hiljentynyt ja kysynyt, tarkoittiko tämä nyt avioeroa.

”En tiedä! Juuri siksi tarvitsen aikaa selvittää tunteitani. Aika paljon riippuu siitä, miten sinät alat kohdella minua! Mitä sinä haluat meidän liitolta? Imuroituja lattioita ja puhtaita vaatteita? Se ei riitä! Tarvitaan myös jonkinlainen henkinen yhteys. Ja se on kuule nyt pahasti katkolla!” Kati oli huutanut.

Kati oli hämmästynyt omaa purkaustaan. Hän ei ollut tajunnut tuntevansa tai ajattelevansa tällä tavalla avioliitostaan. Mutta hän ei myöskään voinut uskoa, että Pertti käyttäytyi noin omistavasti häntä kohtaan. Ei mies ollut aikaisemmin tuollainen ollut.

Saman tien Kati oli ymmärtänyt, että oli järjestänyt heidät hankalaan tilanteeseen. Hänellä oli kommuunissa huone enää reilun kuukauden ajan, ja nyt Perttikin oli ilman majoitusta. Mutta perääntyä hän ei aikonut! Kyllä jotain varmasti vielä järjestyisi.

Kati antaa merituulen puhaltaa muistikuvat päästään ja jatkaa Suomen Joutsenelta kohti Turun linnaa. Syyskuinen päivä on kuulas ja ruska komeimmillaan. Hän jää ihailemaan hehkuvaa villiviiniä, joka kiipeää talon seinää sähkökänpunaisena mattona.

Puhelin piippaa WhatsApp-viestin merkiksi. Siellä on Elise.

Turkuun sijoittuva tunnelmallinen rikossarja jatkuu.

Kun Turun Kuuvuoren kuntoportailta löytyy kuoliaaksi puukotettu nainen, Kati Bergin poliisiksi opiskeleva tytär Milla osallistuu esitutkintaan. Kati itse asuu edelleen erillään puolisostaan ja suorittaa TE-toimiston kautta tunteja palvelutalossa mukavan tuttavuuden Nallen kanssa. Palvelutaloon kätkeytyy kuitenkin salaisuuksia, jotka eivät kestä päivänvaloa.

Pahuus ja sen juurisyyt mietityttävät sekä Millaa että Katia, kunnes selitys löytyy vaarallisen läheltä. Mutta kuka ratkaisisi maailmanlaajuisen ilmastokriisin, Katin omasta aviokriisistä puhumattakaan?

Ahne jatkaa leppoisaa Kati Berg tutkii -dekkarisarjaa. Työttömäksi jäänyt historian­tutkija hurmaa omaleimaisuudellaan ja tunneälyllään, vaikka häntä painaakin huoli omasta sekä maapallon tulevaisuudesta.

Eeva Kiviniemi on turkulainen kirjailija ja toimittaja. Kiviniemi on mieltynyt Aurajoen rantaan, jonka läheisyyteen hänen Kati Berg tutkii -sarjansakin sijoittuu.